

„הטראגדיה הכי גדולה היא שמי שכבר נמצאים בחוץ, פוחדים לדבר... הפסדתי שלוש שנים מחי... הייתי מנותקת מן המציאות..."

ישנים, מעט אוכל, כלי שום מותרות ובילויים. האנשים בילו יחד. במסיבות פנימיות. היה אחד שעבד כתקליטן במועדון כל לילה. אחרי ארבע שנים הוא התמוטט, והיה משותק בכל גופו. כיום הוא כבר בריא. הוא חשב לתבוע את הכת על נזק גופני, אבל ויתר. כשאנחנו הסתובבנו בג'ינס משופי שף ובסמרטוטים, והלכנו ברגל או נסענו באוטובוס, הסתובבו חברי ההנהלה בבגדים יפים וחדשים ונסעו במוניות. איך לא הרגשנו כלום? היינו עיוורים ותמימים. היתה לנו שפה אחרת, מילים, סמי לים. שירים נגד בתיספר ואוניברסיטות. חשבנו שכל מה שקשור ללימודים עם תעודה — זה רע.

בלי רב, עם צלב

תמונת ממצאי התורה, רון האי בארד האמריקאי. היתה תלויה על הקיר. בתחילת כל ישיבה היינו מסתכלים עליה, ואומרים — תורה שנתת לנו מחוכמתך. לא ראינו שמש, לא הלכנו לטייל

בטונות של חומר ולא הפסקתי לנגד לו בטלפון. העבודה היתה ללא תמורה. הגב נשבר לי. אבל הייתי צריכה להתייחס אמן כדי להוכיח את עצמי. אם בשבוע אחד כתבתי 100 מיכתבים, הייתי צריכה להתאמץ בשבוע שלאחר מכן למצוא 120 כתובות. הכסף לא היה חשוב. לא כשאת עסוקה בלשפר את העולם. הצלחתי.

חורש לפני השיחרור קראו לי בצבא לשיחה. אמרו שאסור לחייל במוריעין להיות סיינטולוגי, כי זה כרוך בקשרים עם חו"ל. אמרתי שאני לא מתכוונת להפסיק ללמוד, והם אמרו שאם זה כך, אז אוטומטית אני מועפת מהחייל. הסילוק היה מכיש. חונכתי על ערכים, ציונות, צבא. הייתי המומה. הסתתרת בבית חברה, ולא הגעתי למרכז כמה ימים. חשבתי על עזיבה. הייתי בטוחה שיכעסו שלא באתי.

כל הזמן מחייכים שם, והרי לא ייתכן שלאנשים יהיה טוב כל הזמן. חשבתי שאני יוצאת-דופן, מוזרה, והחלטתי להשאיר לעצמי את ההרגשות השליליות לפני שאהיה מנודה. לא היה לי רע. הייתי בחברה טובה, עם אנשים על רמה. התלמידים העריצו הערצה מוחלטת את אנשיהצוות. הם היו בעינינו החכמים, הורעים הכל.

בכת הואת אוספים סיפורים אישיים על החברים — על סמים, על סטיית מיניות — ולא מהססים להשתמש בחדר הזה נגדם, בשעת הצורך!

„תגלית“ הסיינטולוגיה היא שתמונת האפשרות שיקשיבו לך אתה מוכן לשלם הרבה כסף, אפילו להיכנס לחבובות. המטרה — לנקות מיקרים שליליים שקרו בעבר. שמפריעים כיום לתיפקוד. ואז — אחרי תהליך ממושך — הכנאדם יכול להיות טהור, עם

לכך. לא הייתי רוצה שפירסום שמו יפריע לו כעבודה ועם החברים שלו.“

סיפורה איריס:
חגי דיבר, בין השאר, על סיינטולוגיה. הרגשתי כורה. לא ידעתי מה זה. נשארו בקשר. נפגשנו בתליאביב והוא הוזמן אותי לשמוע את הרצאת המבוא. זה מצא חן בעיניי. הנושא נשמע ממש, פשוט, איך משיגים תיקון

אחרי שסיימה תיכון, שירתה איריס כמש"קית תנאיישירות ברמת-הגולן. בימים אלה היא מתחילה ללמוד ספרות ופסיכולוגיה באוניברסיטת בר-אילן. סיינטולוגיה, למי שלא יודע, היא „תורת-הידועה“. מטטיה בלטינית היא ידועה, ולוגיה ביוונית היא חקירה. „מרובר בלחקור ולרעת על החיים.“ מסבירה איריס, „על הגורמים שיביאו לאושר מוחלט, לשיחרור ולחופש בעולם הזה ובעולם הבא.“

יש גוף ויש נשמה, ואשה יכולה, למשל, להחליט עם כן-וזהה שאת החיים שאחרי מות הגוף הם יחיו ביחד. מאמינים גם שאם האדם רחוק, נישמתו יכולה להיות קרובה.

„דני קרפל (מגליצה'ל), שהוא סיינטולוג שהגיע לדרגות גבוהות, עם יכולת שלוט על הנשמה ועל חייו הרוחניים. היה בביקור בדנמרק, כאשר אנשי הצוות שלו, עליהם היה אחראי, היו נפגשים בבוקר, הם היו מרווחים שדני ביקר אותם בלילה ואמר להם אם הם עושים את עבודתם כסדר, ואם לא — מה לא בסדר.“

אחד העיתונים הגדיר באחרונה את אנשי הכת כ„אסירי-החופש“. ועדה בת 15 נציגי מיישרים ממשלתיים, כראי שותה של חברת-הכנסת מריס-תעסה גלור, עומדת לפרסם בקרוב רוח על פעילות הכת בארץ.

האירגון העולמי מונה חמישה מיליון חברים. מבטיח לחבריו את „הגשר לחופש“, אך בדרך-לעולם טוב יותר, גורף האירגון מיליוני דולארים בכל מיני דרכים. זהו אירגון קשוח, המקיים מישפטי-חברים. מערכת ענישה ושלטה כמעט מוחלטת על החבר.

צבא רע, טווס טוב

שורת טובה בין אנשים, כלי שום רמז למיסטיקה. רציתי ללכת אז לקורס קצינות, אבל התלבטתי. חגי עזר לי להחליט שלא ללכת. אמר שצבא זה דבר רע. שתפקידו להרוס. היתה לי עוד שנה לשירות, ורציתי ללמוד נהיגה, וגם ללמוד לנגן. ואז חגי שאל — מה עם סיינטולוגיה? אמר שיש בינינו קשר אישי כבר כמה שבועות, אבל הוא מרגיש שיש קיר שהוא יכול לעבור דרכו ואני לא. יש רכבים שהוא יודע ואני לא. אמר שהוא אוהב להיות איתי, אבל זה לא יכול להימשך ככה.

הידועה שהוא גדול ממני רק בשנה, אבל צבר ידע כזה מעליי, נתנה לי את הדחיפה האחרונה. הוא נתן לי אתגרה. הלך לפי כל הכללים של אישישרה שתפקידו לגייס תלמידים. אז עוד לא ידעתי שזהו תפקידו בסיינטולוגיה.

הוצבתי בחילה-מוריעין, באיזור תליאביב. התחלתי בקורס הראשון בסיינטולוגיה — תיקשורת. שעלה 60 דולר. לימדו שם דברים טרוויאליים, כמו שצריך להסתכל בעיני השני כדי לשכנע אותו, ואם הוא לא עונה על שאלה, לחזור ולשאל שוב ושוב. היה גם חלק טיקסי: כל אחד היה צריך לספר על הדברים הטובים שנגרמו לו בזכות הלימוד הזה, וכולם

קשר של איריס עודד אל הכת התחיל בהיותה חיילת. אחרי הצגה של תיאטרון-רצה'ל, ניהלו השחקנים ישיבה עם החיילים על ההצגה. אחד השחקנים, שהוא כיום שחקן תיאטרון וקולנוע ידוע, ואף נראה מדרי פעם בטלוויזיה, ניגש בתום הישיבה אל איריס, „אהבתי את הצורה שבה דיברת“, אמר לה. איריס גילתה עניין בצעיר יפה

איריס עודד (באמצע) במסיבת סיינטולוגים. היינו עיוורים ותמימים.

בחוץ. המנהלת ידעה, עם הכוח העצום שלה, לתת לנו להרגיש הרגשה נורמלית בכל סיטואציה הכריזמטופשת. היינו חוזרים אחרי דבריה, ממש שטיפת-מוח.

מישהי אמרה יום אחד שהיא רוצה לצאת לטייל ולקטוף פרחים. המנהלת אמרה לה, בנוכחות כולם — לאן תלכי? חזרה לסמים? זה הרהים לאן כולנו, כי לא ידענו את הפרט הזה

אבל צילצלו אליי ודיברו איתי בדאגה ובחמימות. שיכנעו אותי לחתום על חוזה-עבודה לשנתיים. שמונה שעות עבודה ביום, אבל תמיד עוברים יותר. בהתנדבות.

בשנת '82 היתה הכנסת המרכז 200 אלף שקל. אבל 30 אנשי-צוות קיבלו כל אחד מכסיומם 1000 שקל בשבוע. סכום סמלי לגמרי. מגוחך. לאף אחד לא היה חשוב ממה תחיי. אני לא יודעת

שליטה על נשמתו ואפשרות להשפיע על דברים. קוראים לזה אודיטינג. מקשיבים לך. שואלים שאלות מכוונות, ומאמרי נים שאם מדברים על בעיה, היא כבר פתורה. 12 שעות של אודיטינג עולות 800 דולר. ועליך להתחייב מראש „לקנות“ 12 שעות נוספות. אחרי הקורס הראשון הוזמנתי להיות חברה צוות ארעית. בזכות ההמלצות של חגי, אני חושבת. התהלכתי כטווס גאה. איה כבוד נפל בחלקי.

מעט אוכל, הרבה עבודה

עזי ברכי בצבא יום שלם. ומחמיש אחרי-הצהריים עד חצות עברתי במרכז התליאביבי, שהיה אז ברחוב פרישמן. הייתי צריכה לשלוח חומר לתלמידים פוטנציאליים ולסתם אני שים, שמות שמצאתי בספר-הטלפונים. יש מאות אנשים, אני חוששת, שייראו את השם איריס עודד ויקבלו מזה צמרמורת. מיסכן היה הבנאדם שאמר לי שהוא מוכן לקבל פרספקט. הצפתי אותו

יובל דור (בחברת אישתי ובתי) עזב והוכרז כבוגד

היו מוחאים לו כפיים. אני יודעת שלעיתים קרובות מאוד אנשים היו ממציאים סיפורים. גם אני — איוו שאלה — כי אחרת איך לך מה לעשות שם. אתה מחוץ לקבוצה, ומה הטעם? סתם ביובזת זמן וכסף. הרגשתי שהטקס מלאכותי, ובכלל,

התואר, והם החלו מושהחים על עצמם. היא מעדיפה לא לגלות את שמו, ומציעה, לצורך העניין, לקרוא לו חגי. „בינתיים הוא פרש מהסיינטולוגיה, תוך טראומה קשה.“ היא מסבירה, „הוא נפגע מהעניין, ואני יודעת שהוא התרחק מזה וכן האנשים הקשורים

עליה. התשובה החריפה הזאת החזיקה את התלמידה, אשה בת 30, עוד שנה אחת בכת. הם נהגו לאסוף חומר אישי רב על האנשים, תוך כדי האודיטינג. סיפרו להם על סמים, על סטיות מיניות, על (המשך בעמוד 37)